

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D., ve věci

navrhovatele: **K. H.**
zastoupen Mgr. Robinem Mlynářem, advokátem
sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice

proti
odpůrci: **Město Kopřivnice**
Štefánikova 1163/12, 742 21 Kopřivnice

o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy, Územního plánu Kopřivnice

takto:

I. Územní plán Kopřivnice účinný od 9. 7. 2019 se v rozsahu grafické i textové části vztahující se k pozemkům parc. č. X a parc. č. X v k. ú. Kopřivnice **zrušuje** dnem právní moci tohoto rozsudku.

II. Odpůrce je **povinen zaplatit** navrhovateli na náhradě nákladů řízení ve výši 19 886 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokáta Mgr. Robina Mlynáře, sídlem Teplého 2786, 530 02 Pardubice.

Odůvodnění:

Námítky navrhovatele a stanovisko odpůrce:

1. Navrhovatel se svým návrhem doručeným Krajskému soudu v Ostravě dne 20. 5. 2020 domáhal zrušení opatření obecné povahy Územního plánu Kopřivnice, a to v rozsahu grafické i textové části vymezující využití plochy: plochy zemědělské – NZ ve vztahu k pozemkům parc. č. X a X v katastrálním území Kopřivnice (dále jen „dotčené pozemky“). Svou žalobu odůvodnil tím, že na dotčených pozemcích, které jsou dílem v jeho vlastnictví a dílem ve společném jmění, měl v úmyslu umístit stavební záměr spočívající ve výstavbě rodinného domu. Tento záměr byl v souladu s dosavadní platnou a účinnou územně plánovací dokumentací a také s územní studií „Kopřivnice nad Sluneční“ (dále jen „studie Sluneční“). Tato sice část pozemku parc. č. X vymezila jako nezastavitelnou plochu – veřejné prostranství s převahou nezpevněných ploch, přesto však počítala s tím, že na pozemcích navrhovatele mohou vzniknout dva rodinné domy a k nim příslušná infrastruktura. Navrhovatel se pokusil závěry studie Sluneční změnit v části týkající se veřejného prostranství, nicméně marně.
2. Dne 28. 4. 2016 zastupitelstvo Města Kopřivnice schválilo pořízení nového územního plánu se záměrem změnit využití dotčených pozemků na nezastavitelné. Navrhovatel proti tomu vznesl námítky, které však byly zamítnuty. Územní plán Města Kopřivnice byl schválen zastupitelstvem Města Kopřivnice na jeho šestém zasedání konaném dne 20. 6. 2019 usnesením č. 96, přičemž napadené opatření obecné povahy nabylo účinnosti dne 9. 7. 2019. Přijetím nového územního plánu byl navrhovatel zbaven možnosti umístit svůj konkrétní stavební záměr, a to i částečně. Navrhovatel má za to, že byl zkrácen na svých právech, neboť s ním odpůrce jednal diskriminačně, v rozporu se zásadou legality, aniž byl zjištěn skutkový stav, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti. Z odůvodnění zamítnutí námítky vyplývá, že jedním z hlavních důvodů změny využití dotčených pozemků je celková změna urbanistické koncepce města, která má snížit počet zastavitelných ploch. Důvodem, proč mají být takto zasaženy právě pozemky navrhovatele, je to, že podle projektanta nezastavěním pásu mezi zastavěným územím města a rekreační zónou dojde k zachování krajinného rázu v exponované poloze, který by byl zastavěním narušen, a dále není vhodné stavět rodinné domy nedaleko zahrádkářských osad.
3. Podle navrhovatele je narušení krajinného rázu sporné. Předně odpůrcem argumentovaný a nijak podložený krajinný ráz není legitimním důvodem k zákazu jakékoliv výstavby v takovém území. Navrhovatel zdůraznil závěry Nejvyššího správního soudu přijaté v rozsudku ze dne 10. 9. 2009 č. j. 7 As 52/2009-227. Pokud umístění staveb má narušit krajinný ráz, pak tomu navrhovatel nerozumí, neboť dotčená plocha leží mezi územím zastavěným rodinnými domy a zahrádkářskou kolonií ve svahu, kdy zahrádkářská kolonie a stavby na ní se nacházející značně převyšují výšku rodinných domů a omezují krajinný

ráz samy o sobě. Nad to odpůrce zařadil nedalekou lokalitu západně od ul. Záhumenní směrem k Bílé Hoře mezi zastavitelné plochy do bydlení.

4. Navrhovatel nesouhlasí ani s argumentem špatného zasakování dešťových vod, které je výjimečným nikoliv trvalým jevem. Odpůrcem zdůrazněná nutnost vybudování centrální zasakovací nádrže by šla na náklady stavebníka.
5. V územním plánu není konkrétně definováno, k čemu má nyní lokalita, kde se nachází řešené pozemky navrhovatele, sloužit a jakého cíle mělo být napadeným územním plánem dosaženo, byť jen hypoteticky. Vypořádání námítky navrhovatele je tak nepřezkoumatelné z důvodu nesrozumitelnosti a vnitřní rozpornosti. Nastolená úprava nijak nesplňuje kritérium vhodnosti.
6. Není-li naplněno kritérium vhodnosti, nelze shledávat ani potřebnost takového kroku.
7. Zcela narušena je podle navrhovatele proporcionalita přijatého opatření. Odpůrce intenzivně zasáhl do práv navrhovatele, aniž by zásah jakýmkoliv způsobem minimalizoval. Kdyby byl tento princip dodržen, byla by např. podmínkou zastavenosti území výstavba retenčního objektu. Přijaté omezení v podstatě úplně vylučuje jakoukoliv výstavbu rodinných domů i na pozemcích, kde dochází k občasnému zasakování dešťových vod, které se nacházejí blízko zahrádkářské kolonie a nedaleko rekreační zóny, dobře dopravně dostupné a s existující technickou infrastrukturou, resp. možností napojení na ni, a došlo tak k vyprázdnění vlastnického práva navrhovatele. Nelze přehlédnout, že kupní cena pozemků zastavitelných je násobně vyšší než nynější cena pozemků znehodnocených napadeným opatřením obecné povahy.
8. Nad to došlo k diskriminaci navrhovatele, neboť zcela jinak bylo nakládáno s pozemky nacházejícími se nad ulicí Záhumenní. Lokalita Záhumenní je mnohem komplikovanější a citlivější na výstavbu rodinných domů, než lokalita, ve které se nachází pozemky navrhovatele. Ačkoliv zpracovaná studie předpokládá na tomto území výstavbu až čtyřiceti domů, projektant v ní upozorňuje na 21 problémových bodů, ve kterých by měla být ponechána volná pásma z důvodu ochrany krajiny, s ohledem na připojení kanalizace či místní komunikace a existenci archeologických nálezů a významného krajinného prvku v podobě pasteveckého areálu. Přesto tyto pozemky zůstaly zastavitelné na rozdíl od pozemků na ul. Sluneční.
9. Odpůrce s návrhem nesouhlasil. Zdůraznil, že navrhovatel sice jednal s odpůrcem ohledně té části pozemku parc. č. X, která byla studií nad Sluneční vymezena jako nezastavitelná (veřejné prostranství) z důvodu špatného vsakování dešťových vod. Navrhovatel navrhl změnu studie, o umístění rodinného či rodinných domů na zbývající části se však od počátku roku 2014 nepokusil. Pozemky navrhovatele nikdy nebyly cílem nového územního plánu. Důvodem pro přijetí změny byla změna urbanistické koncepce včetně vymezení zastavitelných ploch s akceptovatelným převísem s tím, že nepřevzetím sporných pozemků do zastavitelné plochy se předejde narušení krajinného rázu v exponované poloze na úpatí Bílé Hory.
10. U jednání oba účastníci na svých stanoviscích setrvali.

Zjištění ze správního spisu:

11. Zásadní skutkové okolnosti mezi účastníky nejsou sporné. Pro obec Kopřivnice byl pořízen a vydán územní plán, který nabyl účinnosti dne 9. 7. 2019. Navrhovatel v době

předcházející přijetí územního plánu vlastnil dotčené pozemky, které byly součástí plochy „bydlení v rodinných domech (individuální) – městské, příměstské“ (BI) a ke kterým byla zpracována studie Sluneční, předpokládající umístění rodinných domů, vyčleňující však část pozemku navrhovatele jako nezastavitelná plochy (veřejné prostranství), s čímž navrhovatel nesouhlasil a navrhoval změnu studie s poukazem na omezení jeho vlastnického práva nad únosnou míru, též s ohledem na budoucí záměr výstavby rodinného domu a oplocení pozemku a za účelem relaxace a rekreace vlastníka a jeho rodinných příslušníků. Ke změně studie nedošlo.

12. V rámci přijímání územního plánu navrhovatel uplatnil námitky proti návrhu, kterým se mění využití ploch zahrnutých v Z32A, B, C, D a Z32-ZV1 na dotčených pozemcích, z ploch bydlení BI na plochy zemědělské NZ. Navrhovatel namítl zásah do vlastnického práva, neboť když pozemky kupoval, byly určeny k zástavbě. Podle navrhovatele ke změně využití nedošlo z důvodu návrhu projektanta, ale požadavek vznesl pořizovatel územního plánu. Nesouhlasil s údajným narušením krajinného rázu, protože ochrana krajiny byla cílem i původního územního plánu, který zastavění plochy umožňoval, a poukázal na nedostatek odůvodnění změny. Plocha je podle navrhovatele vhodná k zástavbě rodinných domů, neboť je zajištěna dopravní infrastruktura, lokalita je zajištěna přívodem elektrické energie a napojení na distribuční síť bylo schváleno již při projednávání stávajícího územního plánu. Nesouhlasil ani s námitkou nutnosti zabezpečit svádění dešťových vod.
13. Námitku odpůrce zamítl. Poukázal na to, že dotčené pozemky nebyly původním územním plánem určeny k zastavění bez dalšího, předpokladem bylo zpracování územní studie, k čemuž došlo až k 14. 12. 2012, kdy byla do evidence územně plánovací činnosti zapsána studie Sluneční. Navrhovatel tak mohl po dobu šesti let na dotčených pozemcích vybudovat až dva rodinné domy, k čemuž však nepřistoupil. Vzhledem k nové urbanistické koncepci, schválené zastupitelstvem Města Kopřivnice dne 28. 4. 2016, jejímž důvodem bylo nové vymezení zastavitelných ploch s akceptovatelným převisem a změna koncepce uspořádání krajiny, dosavadní zastavitelné plochy mezi ulicí nad Sluneční a zahrádkářskými osadami nebyly převzaty do návrhu, neboť dle pojetí projektanta by jejich převzetím došlo k narušení krajinného rázu v exponované poloze na úpatí Bílé Hory. Navíc, jak je odpůrci známo z úřední činnosti, zasakování dešťových vod je v dané lokalitě silně omezeno a bez vybudování centrálního zasakovacího resp. retenčního objektu by nebylo možno povolit výstavbu žádného domu. Ačkoliv je dopravní a i technická infrastruktura stanovena územním plánem, dosud není fyzicky zajištěna a plochy je zemědělsky obhospodařována. Nový územní plán řeší urbanistickou koncepci ve veřejném zájmu odchylně od starého územního plánu a nelze požadovat zachování státu quo a převzetí všech zastavitelných ploch.
14. Následně byl územní plán schválen, jak je uvedeno v bodě 21. odůvodnění tohoto rozsudku.

K jednotlivým námitkám:

15. V posuzované věci je mezi účastníky zásadní spor o to, zda přijetím úpravy znemožňující navrhovateli využít dotčené plochy k zastavění, jak to umožňovala předchozí regulace, došlo k neproporcionálnímu zásahu do práv navrhovatele; namítán je tedy zejména poslední bod algoritmu soudního přezkumu opatření obecné povahy, jímž územní plán podle konstantní judikatury i doktríny je, jak byl definován stále aktuálním

rozhodnutím Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005. Krajský soud pro úplnost oddává, že porušení ostatních bodů algoritmu (pravomoc odpůrce přijmout územní plán, (ne)jednání ultra vires, dodržení zákonného postupu při přijetí územního plánu, soulad se zákonem) nebylo namítáno a krajský jejich porušení neshledal.

16. Územní plán je nástrojem územního plánování (§ 43 a násl. zákona č. 183/2006 Sb., ve znění ke dni přijetí územního plánu, dále jen „stavební zákon“). Odpůrcem uvedený důvod regulace, spočívající ve změně urbanistické koncepce stanovením adekvátnějšího podílu zastavitelného území, než bylo regulováno původním územním plánem, v zásadě odpovídá a naplňuje v §18 a 19 stavebního zákona zakotvené cíle a úkoly územně plánovací dokumentace a smysl územního plánu podle § 43 odst. 1 stavebního zákona. Odpovídá zásadě samosprávy, kdy obec má pravomoc regulovat své území a na základě analýzy vymezit zastavitelné plochy. Při řešení územního plánu ve skutečnosti však jde vždy o vyvážení zájmu vlastníků dotčených pozemků a veřejného zájmu, který je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 3/2007-73). Vymezením zastavitelných ploch a jejich poměrů v území tak je zásadně zákonným a ústavně legitimním cílem. Otázkou je, zda přijatá omezení vlastnického práva navrhovatele jsou přiměřená tomuto cíli.
17. V posuzované věci je nutno zdůraznit, že novou regulací dochází k tomu, že pozemky, které byly zastavitelné, jimi být přestaly. Dochází tím k intenzivnějšímu zásahu do vlastnického práva navrhovatele, než by tomu bylo v situaci, kdyby územní plán zachovával status quo, a tím do práv navrhovatele zasahoval, požadoval - li by tento změnu využití svých pozemků z nezastavitelných na zastavitelné, protože využití zastavitelných pozemků je širší, než nezastavitelných, a nadto jejich cena je - jak je notorieta - vyšší.
18. Navrhovatel nabyl dotčené pozemky jako zastavitelnou plochu na podkladě „starého“ územního plánu, který byl podle téže právní úpravy rovněž nástrojem územního plánování, s tímiž cíli a úkoly, mezi kterými je ochrana krajiny i vymezení zastavitelných ploch v takovém poměru, aby došlo k funkčnímu a harmonickému využití území (§18 odst. 4, § 19 odst. 1 písm. e) a § 43 odst. 1 stavebního zákona). Při jeho přijímání tak byly váženy a chráněny stejné veřejné zájmy, jako při přijímání nového, nyní napadeného územního plánu. Navrhovatel tak legitimně vycházel z předpokladu, že beze změny některé z rozhodujících skutečností, která vedla k přijetí dosavadní regulace, budou veřejné a soukromé zájmy váženy shodně.
19. Důvodem, proč za účelem snížení výměry zastavitelných ploch byly vybrány právě dotčené pozemky, je podle odpůrce ochrana krajinného rázu. Krajinný ráz je podle § 12 odst. 1 zákona č. 144/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen zákon o ochraně přírody a krajiny), *zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umisťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině.*
20. Jak dovodil Nejvyšší správní soud v konstantní judikatuře, v případě poskytování ochrany krajinnému rázu na úrovni územního plánování je třeba vždy vážit proporcionalitu zásahu ve vztahu k dotčeným vlastnickým právům tak, aby míra

přípustnosti regulace u konkrétních lokalit odpovídala cennosti hodnot, které mají být regulací chráněny (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 9. 2010, č. j. 4 Ao 5/2010-48 nebo ze dne 16. 6. 2011 č. j. 7 Ao 2/2011-127). V případě absence námitek pak postačí obecná míra odůvodnění (viz rozsudek Nejvyššího správního soud ze dne 7. 10. 2011 č. j. 6 Ao 5/2011-43). V posuzované věci však dochází k intenzivnějšímu zásahu do vlastnického práva navrhovatele, než je tomu v případě, kdy je regulace ve prospěch krajinného rázu přijata nově, jak bylo vysvětleno výše. Současně navrhovatel vznesl konkrétní námitky, byť míra jejich konkrétnosti odpovídá obecnosti odůvodnění návrhu regulace, kde nelze vyčíst prakticky nic, s výjimkou konstatování existence „*exponované oblasti*“ kolem Bílé hory. Taktéž ve vypořádání námitek se odpůrce omezil pouze na konstatování nutnosti ochrany krajinného rázu a akcentace tohoto veřejného zájmu. Takové odůvodnění v posuzované věci je však nedostatečné, neboť neodpovídá ani intenzitě zásahu do vlastnického práva navrhovatele, ani vzneseným námitkám. Odpůrce byl povinen předně vysvětlit, v čem spatřuje prvky krajinného rázu, jak je definován shora citovaným ustanovením § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny, tak aby bylo možno posoudit, zda ponecháním dotčených pozemků coby zastavitelné plochy dojde ke jeho snížení nebo změně, což bez této vstupní definice, zda vůbec jde o krajinu s krajinným rázem a v čem spočívá, není možno. Dále je nutno uvážit, že ne každý zásah, spočívající v umístění stavby, musí být vždy negativní (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č. j. 7 As 21/2011-87); má – li odpůrce za to, že v posuzované věci negativní je, musí vysvětlit, proč. Na druhou stranu, pokud již bylo do krajinného rázu negativně zasaženo zahrádkářskou kolonií, jak poukazuje navrhovatel, neodůvodňuje to zásah další (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2008, č. j. 6 As 44/2007 – 64). V posuzované věci je kromě výše uvedeného nutno se navíc vypořádat s tím, co vedlo ke změně posouzení nutnosti ochrany krajinného rázu, oproti původní územně právní regulaci. Zásah do krajinného rázu je otázkou právní a posouzení přísluší správnímu orgánu (popř. soudu), nikoliv znalci nebo či odborníkovi (projektantovi, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 1 As 59/2008-77). Odpůrce však na jakoukoliv vlastní úvahu v tomto směru rezignoval a zaštil se pouze stanoviskem projektanta.

21. V tomto směru je pouze okrajového významu, že navrhovatel dosud svůj stavební záměr neprojevil ve formě zahájení příslušného řízení. Jednak shora rozvedené úvahy platí obecně ve všech případech, kdy dojde ke změně regulace v neprospěch zájmů vlastníků zasažených pozemků, vznáší – li dotčená osoba proti záměru námitky; (ne)existence zahájení příslušného řízení je pouze jednou z okolností, ke které je nutno při vážení veřejného a soukromého zájmu přihlídnout. Nadto, navrhovatel není vlastníkem dotčených pozemků „odjakživa“, ale poměrně krátkou dobu, když je nabyt v době, kdy se staly pozemky zastavitelnými; od možnosti stavět (zaevidování studie Slunečná) v prosinci 2014 do schválení pořízení nového územního plánu 28. 4. 2016 uplynulo pouze rok a 4 měsíce, což je doba poměrně krátká, když nadto byl navrhovatel „zaměstnán“ snahou o změnu studie Slunečná. Nezahájení samotného územního řízení mu lze podle názoru krajského soudu vyčítat jen stěží.
22. Na závěr považuje krajský soud za účelné ocitovat závěry Nejvyššího správního soudu z rozsudku ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 185, *podmínkou veškerých omezení vlastnických a jiných věcných práv vyplývajících z územního plánu musí být ústavně legitimní a o zákonné cíle opřené důvody a to, že jsou činěna jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze*

způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle (zásada subsidiarity a minimalizace zásahu). Pokud jsou tyto zásady dodrženy, nelze zrušit územní plán proto, že zásah do práv nebyl spojen s náhradou, neboť pro přiznání takové náhrady v procesu pořizování územně plánovací dokumentace není zákonný podklad. Z vypořádání námítky navrhovatele není zřejmé, že přijaté řešení bylo činěno jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů ještě vedoucích k cíli, že bylo přijato nediskriminačním způsobem, i s ohledem na navrhovatelem poukazovanou nedalekou lokalitu Záhumenní. Již proto je námitka důvodná a vede ke zrušení napadeného územní plán ve vztahu k dotčeným pozemkům. Krajský soud však považuje za účelné se zmínit ještě k ostatním dílčím námitkám navrhovatele.

23. Krajský soud nesdílí stanovisko odpůrce, že přijatá regulace není odůvodněna omezeným zasakováním dešťových vod, neboť z vypořádání námítky jasně vyplývá, že jeden z důvodů, proč došlo ke změně ve využití území, je rovněž to, že zde dochází ke špatnému zasakování dešťových vod, což s sebou nese další náklady na vybudování retenční či jiné nádrže a bez čeho by nebylo možno povolit žádnou stavbu. K tomu krajský soud dodává, že takové řešení je plně v rukou stavebníka, kterému by případné vybudování takové nádrže mohlo být uloženo při územním rozhodnutí a není důvodem pro změnu územního plánu oproti předchozí úpravě, když s ohledem na geologickou strukturu daného území, které se odpůrce i dovolává, rovněž k žádné změně oproti původnímu územnímu plánu nedošlo.
24. Konečně krajský soud dodává, že byť regulace území co do využití ploch je plně v pravomoci odpůrce a uvedený cíl úpravy lze zásadně považovat za legitimní, s ohledem na dopad přijaté regulace do vlastnických práv navrhovatele, je nezbytné, aby odpůrce upřesnil a konkrétně vysvětlil, co ho vedlo k tomu, že je nutno snížit počet zastavitelných ploch, popř. určit plochy nové, tedy proč stávající plochy není možno k výstavbě využít. Bez takového odůvodnění není možno posoudit, zda byla dodržena nezbytně nutná míra a šetrnost zásahu, tedy zásada subsidiarity a minimalizace.
25. Krajský soud proto napadený územní plán ve vztahu k dotčeným pozemkům zrušil podle § 101d odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a to ke dni právní moci tohoto rozsudku, když pro stanovení jiného data nebyl důvod.
26. O náhradě nákladů řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. a procesně úspěšnému navrhovateli přiznal náhradu nákladů řízení. Tyto spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 5 000 Kč, odměně za zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč, podle § 7 bod 3 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za tři úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení, seps návrhu a účast u jednání podle § 11 odst. 1 písm. a), d) a e) vyhlášky, třikrát režijní paušál ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky. Dále je nákladem navrhovatele cestovné jeho zástupce za cestu z Ostravy do Pardubic a zpět, vlakem, celkem 1 092 Kč, a dále náhrada za ztrátu času v rozsahu 12 půlhodin ve výši 100,- Kč za každou započatou půlhodinu dle § 14 odst. 3 vyhlášky. Dále DPH z těchto částek s výjimkou zaplaceného soudního poplatku a cestovného podle § 57 odst. 2 s. ř. s. Celkem tedy náklady řízení činí 19 886 Kč. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu navrhovateli prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práva. Soud proto odpůrce k jejich zaplacení zavázal, a to k rukám zástupce navrhovatele podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve spojení

s ustanovení § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možností odpůrce.

Poučení:

Proti tomuto usnesení **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto

rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně. Podmínkou řízení o kasační stížnosti je povinné zastoupení stěžovatele advokátem, pokud stěžovatel sám nemá vysokoškolské právnické vzdělání.

Ostrava 16. září 2020

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu

Z důvodu karantény předsedy senátu podepsáno členem senátu JUDr. Zorou Šmolkovou